

နိုင်နိုင်းစနေ

မျောလွင့်သွားတဲ့

ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်းနှင့်

အရှုံးကို ဝန်ခံတဲ့ အရည်အချင်း

ချီးမွမ်းခြင်းဆိုတဲ့ ပဲ့တင်သံ

ချီးမွမ်းခြင်းက တော်သင့်ရုံလူတစ်ယောက်ကို သူရဲကောင်းဖြစ်စေ နိုင်သလို၊ မျက်နှာကြောတင်းသူကို အပြိုးတွေပွင့်လန်းစေနိုင်ပါတယ်။ တခြား သူကို ဟန်မဆောင်ဘဲ ချီးမွမ်း၊ ချီးကျူးတတ်တာဟာ ဘဝကိုပို လှပ ကောင်းမွန်စေပါတယ်။

လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ မိမိကိုယ်ကိုယ်တန်ဖိုးထားခြင်း၊ ဂုဏ်ယူခြင်း တွေရှိကြပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ရိုးရိုးသားသား ချီးမွမ်းတာ၊ ထောက်ခံတာ ဟာ သူတန်ဖိုးကို အကောင်းဆုံးအသိအမှတ်ပြုတာ၊ တန်ဖိုးထားတာပဲဖြစ် တယ်။ ဟန်မဆောင်တဲ့ ကျေးဇူး၊ ဟန်မဆောင်တဲ့ စိတ်ကောင်းစေတနာနဲ့ ချီးကျူးခြင်းတွေက လူလူချင်း ကြားအကွာအဝေးကို ပိုမို နီးကပ်စေနိုင်သလို သူစိမ်းဆန်ခြင်း၊ ကွာဟချက်တွေကိုလည်း ပပျောက်စေနိုင်ပါတယ်။

နိုင်ငံခြားရင်းနှီးမြုပ်နှံကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ သန့်ရှင်းရေးသမား တစ်ဦးရှိ တယ်။ သူဟာအဲဒီကုမ္ပဏီမှာ လူတွေအလျစ်လျူရှုခံရဆုံး၊ အထင်သေးခံ ရ ဆုံးသူဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့်ဒီလိုလူတစ်ဦးဟာ ညတစ်ညမှာ ကုမ္ပဏီ မီးခံ သေတ္တာ လုယက်ခံရချိန်မှာ သူခိုးဓားပြနဲ့ သတ်ပုတ်ခဲ့သူဖြစ်တယ်။ အဖြစ် အပျက်ပြီးနောက် ဂုဏ်ပြုပွဲမှာ လူတွေက သူ့ကိုအကျိုးအကြောင်း မေးမြန်း တော့ သူ့အဖြေက လူတွေထင်မှတ်မ ထားတဲ့ အဖြေဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ကုမ္ပဏီ အထွေထွေမန်နေဂျာက သူ့အ

နားကဖြတ်သွားတိုင်း သာမန်'မင်းလှည်းကျင်း တာ အရမ်းသန့်ရှင်းတယ်'လို့ သူ့ကိုအမြဲချီးမွမ်းခဲ့လို့ ပါတဲ့ ။ ဒီလိုသာမန်ရိုးစင်း တဲ့ စကားတစ်ခွန်းက သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားကို ခံစားသက်ဝင်စေခဲ့ပြီး ကိုယ့်အသက်ကိုတောင်မမူဘဲ ကုမ္ပဏီကို သူပေးဆပ်ချင် ခဲ့ပါတယ်။

အမေရိကန် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် မေရီကေး (Mary Kay)က 'လောကမှာ ငွေကြေးထက်၊ ဘဝထက် လူတွေပိုလိုအပ်တဲ့ အရာနှစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒီနှစ်ခုက အသိအမှတ်ပြုခံရခြင်းနဲ့ ချီးမွမ်းခြင်းပါပဲ'လို့ ပြောခဲ့တယ်။

ချီးမွမ်းရုံနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ချီးမွမ်းမယ့်အစား ငွေကြေးဆုလာဘ်တွေ ပေးတာကမှ ပိုကောင်းဦးမယ်လို့ လူတွေထင်ကောင်းထင်ပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ မသိတာက ချီးမွမ်းခြင်းဟာလူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်းစိတ် နဲ့ စိတ်ဓာတ်အတွက် အကောင်းဆုံးဆုဆိုတာပါပဲ။ အသိအမှတ်ပြုခံရခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်းကြောင့် ရလာတဲ့ ပြည့်ဝခြင်းက ငွေကြေးကြောင့် ရလာတဲ့ ပျော်ရွှင် ခြင်းထက် ပိုသာလွန်ပါတယ်။

အားပေးချီးကျူးမှုပြုလုပ်တာကို မနှစ်သက်၊ မနှစ်မြို့တဲ့ ဆရာတစ်ဦးရှိပါတယ်။ တစ်ခါက အဲဒီဆရာဟာ လေ့ကျင့်ရေးသင်တန်းတစ်ခုတက်ပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ အရေးပါတဲ့ စာတမ်းတိုတစ်ခု တင်ရပါတယ်။ အဲဒီစာတမ်း တိုကို သူ့အကောင်းဆုံး ရေးခဲ့တယ်။ ဒါကို သူ့အထက်ဆရာက သူ့ကိုအသိ အမှတ်ပြုချင်၊ ချီးကျူးချင်တာနဲ့ ပုံဆွဲစာရွက်ဝါတစ်ရွက်ကို ကတ်တစ်ကတ် အဖြစ်ခေါက်ပြီး စာရွက်ပေါ်မှာ 'အရမ်းကောင်းတယ်'ဆိုတဲ့ အားပေးစကား တစ်ခွန်းရေးလိုက်ပါတယ်။ လူချင်းတွေ့တော့ ဆရာကသူ့ကို ချီးမွမ်းစကား ပြောပြီး ရေးထားတဲ့ ကတ်ကိုပေးလိုက်တယ်။ ကတ်ကိုရတော့ သူတစ်ချက် ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နေ

ရာမှာ တင်ခဏရပ်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ရုံးခန်း ထဲကနေ လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။ သူ့အဖြစ်ကြောင့် သူ့အထက်ဆရာက နားမလည်ဖြစ်ပြီး 'ငါ အမှားလုပ်မိသွားသလား'လို့ တွေးလိုက်မိတယ်။ စိတ်ထဲမတင်မကျဖြစ်မိတဲ့ ဆရာဟာ တပည့်နောက်ကိုလိုက်ကြည့်တော့တပည့် ဟာသူပေးတဲ့ ကတ်ကိုကိုင်ပြီး တစ်ခန်းဝင်-တစ်ခန်းထွက် လူတွေကို လိုက် ကကြွားနေတာကို တွေ့လိုက်ပါတယ်။ ဒီအဖြစ်က ဒီမှာ တင်တစ်ခန်းရပ်မသွား ပါဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာ ကတ်ရခဲ့ဆရာဟာဒီနည်းကို သူ့အထက်ဆရာ ထက်ပို အသုံးပြုခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်ထားတဲ့ ကတ်တွေကို အသုံးပြုပြီး လူတွေကို သူချီးမွမ်းတတ်ခဲ့၊ အသိအမှတ်ပြုတတ်ခဲ့ပါတယ်။

လူတွေကိုအကောင်းမြင်စိတ်နဲ့ ချီးမွမ်းတတ်တဲ့ စိတ်ပညာရှင်တစ်ဦးဟာ စာတိုက်တစ်တိုက်ဆီရောက်ခဲ့တယ်။ စာတစ်စောင်ပို့ဖို့ သူတန်းစီစောင့်နေတုန်းမှာ ကောင်တာကစိတ်ရှုပ်၊ စိတ်နောက်နေတဲ့ စာရေးမကို သူ အမှတ်မထင် သတိထားလိုက်မိပါတယ်။ စိတ်ပညာရှင်ဟာရုတ်တရက် အကြံ တစ်ခုရလိုက်တယ်။ ဒီစာရေးမ ပျော်လာအောင် သူစမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ ဖြစ် ပါတယ်။

'သူ့ကို ပျော်အောင်လုပ်ချင်ရင်၊ ငါ့ကို အကောင်းမြင်စေချင်ရင် နားထောင်လို့ ကောင်းတဲ့ စကားနဲ့ သူ့ကိုချီးမွမ်းရမယ်'လို့ သူတွေ့လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ 'သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ငါချီးမွမ်းရလောက်တဲ့ အရာ ဘာရှိသလဲ ငါဟန်မဆောင်ဘဲ တကယ်ချီးမွမ်းချင်တဲ့ အရာ ဘာရှိသလဲ'လို့ မေးခွန်းထုတ်ပြန် တယ်။ ပြီးတော့ စာရေးမကို သူအကဲခတ်လိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ချီးမွမ်း စရာကို သူရှာတွေ့လိုက်ပါတယ်။

သူပို့မယ့်စာကို စာရေးမလှမ်းယူပြီး အလေးချိန်ချိန်နေတုန်းမှာ စိတ်

ပညာရှင်က ရိုးသားတဲ့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့ စပြောပါတယ်။

'ဖြောင့်စင်းပြီးလှပကောင်းမွန်တဲ့ ခင်ဗျားလိုဆံပင်ရှိနိုင်မယ့် နေ့ တစ်နေ့ကို ကျွန်တော်မျှော်လင့်မိပါတယ်'

စိတ်ပညာရှင်ရဲ့ စကားကိုကြားတော့ စာရေးမက မျက်လုံးတစ်ချက် ပင့်ကြည့်ပါတယ်။ သူ့မျက်လုံးမှာ အံ့ဩမှုတွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်။ တစ်ဆက်တည်း သူတစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး 'ဟား . . . ကျွန်မရဲ့ ဒီဆံပင်တွေ အရင်ကနဲ့ စာရင်ပိုဆိုးသွားတယ်'လို့ ခပ်လျှို့လျှို့ပြောပါတယ်။ စိတ်ပညာရှင်ရဲ့ စကား ကြောင့် သူ့စိတ်ခံစားမှုပိုကောင်းသွားပါတယ်။ စိတ်လိုလက်ရ တအောင့်ကြာ လောက် သူတို့ စကားစမြည်းပြောဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ စိတ်ပညာရှင် ပြန်ခါနီးမှာ တောင် စာရေးမက 'တကယ်တော့ ကျွန်မရဲ့ ဒီဆံပင်နက်နက်တွေကို လူတော် တော်များများက အားကျကြတယ်' လို့ ထပ်ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။

လူတစ်ယောက်မှာ ဘယ်လိုအောင်မြင်မှု၊ ဘယ်လိုရာထူးဂုဏ်ပဲရှိရှိ ချီးမွမ်းခြင်းတွေ လိုကိုလိုအပ်ပါတယ်။ သိပ်အရယ်အပြုံးမရှိတဲ့ ကိုယ့်အထက် လူကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတဲ့ အခါ သူ့ကိုရိုးသားတဲ့ ချီးမွမ်းစကား သင်ဆိုနိုင် ပါတယ်။ မထင်မှတ်တဲ့ အချိန်မှာ ကြားလိုက်ရတဲ့ ချီးမွမ်းစကားက သူ့စိတ်ကို ပြုံးရယ်စေမှာ အမှန်ဖြစ်ပါတယ်။

သူတစ်ပါးကိုချီးမွမ်းဖို့ သင့်ဖက်က ဘာမှ များများ စားစား ပေးဆပ် စရာမလိုပါဘူး။ သင်လုပ်ရမှာ က အချင်းချင်းပြောဆိုဆက်ဆံချိန်မှာ ဂရုတစိုက်ရှိဖို့ နဲ့ သူ့ရဲ့ အားသာချက်ကိုတွေ့တဲ့ အခါ ချီးမွမ်းစကားဆိုဖို့ ၊ အသိအမှတ် ပြုဖို့ ပဲဖြစ်ပါတယ်။ တခြားသူရဲ့ ကောင်းကွက်၊ အားသာချက်ကို သတိပြုမိချိန် မှာ သင့်ကိုယ်သင်လည်း သင့်ဘဝရဲ့ တောက်ပရောင်ခြည်ကို စသတိပြုမိပါ လိမ့်မယ်။

ချီးမွမ်းခြင်းမှာ ပဲ့တင်သံရှိပါတယ်။ သင့်ရဲ့ ချီးမွမ်းစကားတွေ သင့်
ကို ပဲ့တင်ထပ်ပါလိမ့်မယ် ...

မူရင်း-- --<http://www.duwenzhang.com/>

*

စိတ်ခံစားချက်ကို ထုပ်သိမ်းခြင်း

ညက ကျွန်မအဝတ်စီရိုရှင်းဖြစ်တယ်။ ဆောင်းရာသီအတွက် အနွေးထည်တွေထုတ်ပြီး နွေရာသီဝတ်တွေကိုသိမ်းထားလိုက်တယ်။ နွေရာသီ ဝတ်အဝတ်အစားတွေ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည်သိမ်းနေတုန်းမှာ စိတ်ခံစားချက်ရော သိမ်းထားလို့ မရနိုင်ဘူးလားလို့ ကျွန်မရုတ်တရက် စဉ်းစားလိုက်မိပါတယ်။

စိတ်ခံစားချက်ကို ဘယ်လိုသိမ်းဆည်းမလဲ။ အင်္ကျီတွေ တစ်ထည်ချင်းထပ်သလို စိတ်ခံစားချက်တွေကိုလည်း တစ်ခုချင်းထပ်ပြီး သီးသန့်အိတ်ထဲ သိမ်းထားလို့ ရနိုင်မလား၊ တကယ်လို့ သိမ်းထားနိုင်ရင် အရမ်းကောင်း မယ်လို့ ကျွန်မထင်မိပါတယ်။

လိုအင်ဆန္ဒ၊ ပူပင်သောကများ တဲ့ လောကမှာ ရှင်သန်နေရတဲ့ ကျွန်မတို့ မှာ လည်း နေ့စဉ်၊နေ့တိုင်း စိတ်ခံစားချက်မျိုးစုံ ဖြစ်ပျက်နေကြရတယ်။ အချစ်ရေးမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ အလုပ်အကိုင်မှာ ဖြစ်ဖြစ် စိတ်ခံစားချက်တွေက အမြဲတစေတွယ်ကပ်နေပါတယ်။ အသိဉာဏ်ရှိသူတွေက ဒီခံစားချက်တွေကို ဖြည့်တတ်ပါတယ်။ စိတ်ခံစားချက်တွေဖြစ်လာတိုင်း အဲဒီခံစားချက်ကို လွှတ်ချ လိုက်တတ်ပါတယ်။ မြဲမြဲဆုပ်ကိုင် မထားတတ်ကြပါဘူး။ ဒီလိုလူတွေက ပျော်ရွှင်တဲ့ သူဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးက ရှားပါတယ်။ များ သောအားဖြင့် လူတွေ က ခံစားချက်နောက်စီးမျောတတ်ကြတယ်။ ခံစားချက်ထဲ နစ်ဝင်တတ် ကြတယ်။

ခံစားချက်ကိုလွှတ်ချလိုက်ဖို့ ကျွန်မတို့ မလုပ်နိုင်ခဲ့ရင် သိမ်းဆည်းဖို့ ကိုရော ကျွန်မတို့ ဘာကြောင့် မလုပ်ခဲ့သလဲ။ စိတ်ခံစားချက်ကို တစ်နေရာမှာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်ရင် တခြားအရာတွေ တွေးခေါ်ဖို့ အတွက် စိတ်မှာ နေရာ လွတ်တွေ ပိုရှိသွားနိုင်မယ် မဟုတ်လား။

စိတ်ခံစားချက်တွေကိုသိမ်းဆည်းဖို့ ပထမဦးဆုံး ခံစားချက်ကို အ ရင်ရှင်းလင်းရလိမ့်မယ်။ အာရုံစိုက်ပြီး အတွင်းစိတ်ထဲကနေ တစ်ခုချင်းစီ ရှာ ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုခံစားချက်ဖြစ်ရသလဲ၊ ဘာကြောင့် လဲ၊ အဲဒီ နောက် တစ်ခုချင်းစီထပ်၊ ထုပ်သိမ်းပြီး မှတ်ဉာဏ်ရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာ မှာ ထားထား လိုက်မယ်။ ပြီးတော့အဲဒီခံစားချက်အထုပ်ကို တဖြည်းဖြည်းမေ့လျော့သွား အောင်လေ့ကျင့်ရပါမယ်။ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ထောင့် တစ်နေရာမှာ သိမ်းထား မိပြီး မေ့သွားသလိုမျိုးပေါ့။

ပထမဦးဆုံး သင့်ကိုနာကျင်စေတဲ့ ခံစားချက်ကိုရှာပါ။ အဲဒီ ခံစားချက်က သင့်ကိုတစ်ချိန်တုန်းက မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်၊ သေမလောက်အောင် ခံစားစေခဲ့တယ်။ အဲဒီနာကျင်စေတဲ့ ခံစားချက်ကိုတွေ့ ပြီဆိုရင် သာ သာလေး ယူပြီးဘာကြောင့် သင့်ကိုနာကျင်စေခဲ့သလဲလို့ ဆန်းစစ်ကြည့် ပါ။ အဲဒီနာကျင် မှုခံစားချက်ထဲမှာ သင့်ကို မေ့မရစေနိုင်တဲ့ နာကျင်မှု၊ တည့်တည့်တောင် မ ကြည့်ချင်တော့တဲ့ ခံစားချက်မျိုးပေးခဲ့ရင်အဲဒီခံ စားချက်ကိုထုပ်သိမ်းလိုက်ပါ။ နောက်နောင်ဘယ်တော့မှ အဲဒီခံစားမှုသိမ်းဆည်းထားတဲ့ နေရာဆီပြန်မ လုပ်ကြည့်ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတိပေးပါ။ အချိန်ကြာလာတာနဲ့ အမျှ ခံစား ရတဲ့ အဲဒီခံစားချက်ဟာ တဖြည်းဖြည်းပေါ့သွားပါလိမ့်မယ်။

နောက်ပြီး သင့်ကို စိတ်အားငယ်စေတဲ့ ၊ စိတ်ဓာတ်ကျစေတဲ့ ခံစားချက်ကိုရှာပါ။ အဲဒီခံစားချက်ကြောင့် သင်နာလန်မထနိုင်ခဲ့ဘူး။ အလုပ်မှ

ဖြစ်ဖြစ်လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ ဖြစ်ဖြစ် သင် ခံစားခဲ့ရတယ်။ သင့်ရှေ့ဆက် မယ့်လမ်း ကို ဝိုင်းတဝါးဖြစ်စေခဲ့တယ်။ အဲဒီခံစားချက်ကို ရှင်းလင်းပြီး ခံစားချက်သိမ်းတဲ့ အိတ်ထဲထည့်လိုက်ပါ။ ခံစားချက်သိမ်းတဲ့ အိတ်ကို လှန်ကြည့်ချင်တိုင်းမလှန် ကြည့်မိဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတိပေးရပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီလို စိတ်ခံစားချက်တွေကို တစ်ခုချင်းစီထပ်၊ တစ်ခုချင်းစီ ထုပ်သိမ်းပြီး ထောင့်တစ်နေရာမှာ ထည့်ထားလိုက်မယ်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလှန် ကြည့်တော့ဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် သင့်စိတ်မှာ နေရာလွတ်တွေပိုများလာတာကို သင် သတိထားမိပါလိမ့်မယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ထဲခံစားချက်အမျိုးမျိုးထည့်ထားလေ စိတ်ကကျဉ်းမြောင်းလေပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဒီစိတ်ခံစားချက်တွေကို အချိန်ကတိုက်စားသွားပါစေ။ တိုက်စားလွန်းလို့ ဘာအရာမှ မကျန်တော့တဲ့ အခါ သိမ်းထားတဲ့ အိတ်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်ပါ။ အရင်က ခံစားခဲ့ရသမျှခံစားချက်တွေက အခု အချိန်မှာ ရယ်စရာကောင်းနေပါလိမ့်မယ်။ အရင်က ဘယ်လောက်ပဲ နာကျင်ခဲ့၊ စိတ်အားငယ်ခဲ့လည်း အခုချိန်မှာ တော့ အဲဒီအရာတွေဟာ မပြောပလောက် တော့ပါဘူး။ တကယ်တော့ မျက်ရည်ဝဲတဲ့ အကြည့်နဲ့ ဒီခံစားချက်တွေကို သင် ကြည့်ခဲ့ရင် သင့်ခံစားချက်တွေမှာလည်း မျက်ရည်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေမယ်။ တကယ်လို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကြည့်ခဲ့ရင် သင့်ခံစားချက်တွေကလည်း ပေါ့ပါးနေ မယ်ဆိုတာကို သင်နားလည်သွားပါလိမ့်မယ်။

စိတ်ခံစားချက်ဖြစ်တာနဲ့ ချက်ချင်းလွတ်ချလိုက်တတ်သူတွေက အသိဉာဏ်ရှိသူတွေဖြစ်တယ်။ သူတို့ မှာ ပျော်ရွှင်တဲ့ စိတ်နှလုံးတစ်စုံရှိတယ်။ ဒီလိုအသိဉာဏ်မျိုး ကျွန်မတို့ မှာ မရှိတဲ့ အခါ ချက်ချင်းဖြစ် ဖျက်ပြီး

ချက်ချင်း မလွှတ်ချတတ်တဲ့ အခါ ဒီခံစားချက်တွေကို အရင်သိမ်းဆည်း
လိုက်မယ်။ ပြီး တော့ မေ့လျော့ပစ်မယ်။ ဒီလိုမှ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကို ကျွ
န်မတို့ အလွယ်တကူ ပြန်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘဝမှာ ရိုးရှင်းတာက တန်ဖိုးအရှိဆုံး၊ အကောင်းဆုံးပါ။ ရှုပ်နေတာ
တွေကို ရိုးရှင်းအောင် ချက်ချင်းမလုပ်နိုင်ခဲ့ရင် အရင်သိမ်းဆည်းတတ်
အောင် သင်ယူရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မူရင်း: <http://space.atmovies.com.tw>

*

ကျကျန်ခဲ့တဲ့ အရာတွေ

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ လူစည်ကားတဲ့ ဈေးတန်းတစ်ခုကို ဆိုင်ကယ်စီးပြီးဖြတ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲထားတဲ့ အဒေါ်ကြီး တစ်ဦးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတယ်။ လမ်းကကျဉ်း ဈေးကလည်း စည်ကားတာမို့ ရှောင်ပေမယ့် အဒေါ်ကြီးရဲ့ ဈေးခြင်းတောင်းကို ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင်နဲ့ ချိတ် လိုက်မိပါတယ်။ အဒေါ်ကြီးလက်ထဲကနေ ဈေးခြင်းတောင်းလွတ်ကျသွားခဲ့တယ်။ မိန်းကလေးက ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကနေ အဒေါ်ကြီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ တယ်။ ဈေးခြင်းတောင်းက ကျသွားတယ်ဆိုပေမယ့် ခြင်းတောင်းထဲက အရာ တွေအပြင်ကိုထွက်မကျခဲ့ပါဘူး။ ဒါကိုဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး မိန်းကလေးက ဆိုင်ကယ်စီးပြီး ထွက်သွားဖို့ ပြင်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ အဒေါ်ကြီးက လှမ်းအော်ပါတယ်...

'မိန်းကလေး... မိန်းကလေးရဲ့ ပစ္စည်းကျခဲ့ပြီ'

မိန်းကလေးက သူ့ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပြုတ်ကျသွားတယ်အထင်နဲ့ ဆိုင်ကယ်ချက်ချင်းရပ်ပြီး မေးပါတယ်။

'ကျွန်မရဲ့ ဘာပစ္စည်းများ ကျခဲ့သလဲ'

'မိန်းကလေးရဲ့ လူတွေမှာ ရှိသင့်တဲ့ ရည်မွန်ခြင်းကျခဲ့ပါတယ်'လို့ အဒေါ်ကြီးကပြန်ပြောပါတယ်။

အဖြစ်အပျက်ထဲက အဒေါ်ကြီးရဲ့ စကားဟာ အဓိပ္ပာယ်လေးနက် လွန်းပါတယ်။ အခုခေတ်လူတွေကို တွေးတောစရာတွေ ပေးတယ်။ လုပ်စရာ တွေနဲ့ အမြဲအလုပ်များ တဲ့ နေ့စဉ်ဘဝတွေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ဟာ ခန္ဓာကိုယ် ပေါ်မှာ ပစ္စည်းတချို့ကိုဆောင်ထားဖို့ မမေ့ခဲ့ကြပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဆောင် ထားဖို့ မမေ့တဲ့ အရာတွေက ဖုန်း၊ ကွန်ပျူ တာ၊ လက်ကိုင်အိတ်၊ . . . စတာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ဒီထက်ပိုအရေးပါတဲ့ ဒြပ်မဲ့ အရာတချို့ကိုတော့ ခန္ဓာကိုယ် ပေါ်မှာ ဆောင်ထားဖို့ ကျွန်တော်တို့ မေ့နေခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒါမှ မဟုတ် သူတစ်ပါးကိုကျွန်တော်တို့ သတိပေးသင့် ပါတယ်။

'သင်ရဲ့ ရည်မှန်ခြင်း ကျကျန်ခဲ့ပြီ'

'သင်ရဲ့ မေတ္တာစိတ် ကျကျန်ခဲ့ပြီ'

'သင်ရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ချိုးနှိမ်စိတ် ကျကျန်ခဲ့ပြီ'

'သင့်မျက်နှာပေါ်ကအပြုံး ကျကျန်ခဲ့ပြီ'

'သင်ရဲ့ မျှတစိတ် ကျကျန်ခဲ့ပြီ'

'သင်ရဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်း ကျကျန်ခဲ့ပြီ'

'သင်ရဲ့ ခွင့်လွှတ်စိတ် ကျကျန်ခဲ့ပြီ'

'သင်ရဲ့ အကောင်းမြင်စိတ် ကျကျန်ခဲ့ပြီ'

ကျွန်တော်တို့ သတိမထားမိချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဆီကပစ္စည်းတချို့ အမြဲကျကျန်နေခဲ့ပြီလား။ အမြန်ပြန်ပြီး ကောက်ယူလှည့်ပါ . . . ။

မူရင်း-- <http://space.atmovies.com.tw>

